
Kowale, st. 17, gm. Kolbudy, woj. gdańskie

Informator Archeologiczny : badania 32, 174-175

1998

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Wykonano 3 niewielkie wykopy o charakterze sondażowym. W wykopie I, usytuowanym w miejscu rozebranej kaplicy południowej, przebadano nieznaną wcześniej kryptę z pochówkami opatów: Hieronima Ossolińskiego (z 1626 r.) i jego dwóch następców. W pozostałych wykopach odsłonięto nawarstwienia kulturowe od średniowiecza po czasy współczesne, w tym późnoromańskie i gotyckie poziomy użytkowe wirydarza.

Badania będą kontynuowane.

Kornaciska, st. 2, gm. Długosiodło, woj. ostrołęckie, AZP 45-71/7 - patrz: młodszy okres przedrzymski – okres wpływów rzymskich

KOSOBUDY, st. 1, gm. Zwierzyniec, woj. zamojskie, AZP 90-86/1

- domniemane grodzisko wczesnośredniowieczne

Badania wykopaliskowe, przeprowadzone przez mgr. Józefa Niedźwiedzia (Usługi Archeologiczne i Geodezyjne „PROFIL” w Zamościu) miały charakter prac sondażowo-weryfikacyjnych. Finansowane były przez PSOZ. Pierwszy sezon badań. Przebadano 3,1 ara powierzchni stanowiska.

W trakcie badań wykopaliskowych nie odkryto śladów, świadczących o antropogenicznym charakterze ziemnej formy terenowej przypominającej wał obronny. Zadokumentowane nawarstwienia posiadały układ naturalnych warstw glebowych. W wykopach nie natrafiono na żadne ruchome zabytki archeologiczne ani obiekty ziemne. Wyniki tych prac nie potwierdzają istnienia tu grodziska ale także negują obecność jakiegokolwiek stałego osadnictwa pradziejowego czy też historycznego.

Dokumentacja powykonawcza z badań znajduje się w PSOZ w Zamościu.

KOWALE, st. 17, gm. Kolbudy, woj. gdańskie

- osada z okresu wczesnośredniowiecznego (2 poł. XII w. - koniec XIII w.)

Badania wykopaliskowe, przeprowadzone przez mgr. mgr. Olgierda Felczaka i Zdzisławę Ratajczyk (Muzeum Archeologiczne w Gdańsku). Finansowane przez gdańską firmę budowlaną „INVESTING S.A.” Pierwszy sezon badań.

Stanowisko położone jest w pobliżu wsi Kowale, ok. 11 km na południowy zachód od Gdańska, po obu stronach drogi prowadzącej z Gdańska-Oruni do Kolbud, tuż przed jej skrzyżowaniem z Trójmiejską Obwodnicą, na niewielkim wyniesieniu łagodnie opadającym w kierunku południowo-wschodnim do „siodła” z ciekim wodnym. Badania miały charakter ratowniczy. Gdańska firma budowlana wiosną 1998 roku rozpoczęła tu wznoszenie dużego osiedla mieszkaniowego.

Do szczegółowej eksploracji wyznaczono obszar o powierzchni 120 arów, obejmujący wschodnią połowę stanowiska, zagrożoną całkowitym zniszczeniem przez budynki mieszkalne. Założono 3 duże wykopy, w których odkryto relikty osady produkcyjnej, mocno zniszczonej intensywną eksploatacją rolną tego terenu.

Warstwa kulturowa (o średniej miąższości 10-20 cm) wystąpiła tylko w centralnej partii stanowiska, bezpośrednio pod warstwą orną w postaci lekko gliniastego piasku drobnoziarnistego barwy jasnobrązowej, z węgielkami drzewnymi. Pozyskano z niej kilkadziesiąt fragmentów naczyń glinianych.

Zarysy obiektów nieruchomych odkryto jedynie na obszarze 4 arów na poziomie spągu warstwy kulturowej. Wyróżniono wśród nich: 4 obiekty gospodarcze (jamy odpadowe i zasobową) i 1 produkcyjny (piec). Na uwagę zasługują szczególnie dwa obiekty, usytuowane przypuszczalnie w centralnej partii zniszczonej osady, tj. piec do wypału ceramiki (znaleziono w nim 142 fragmenty naczyń glinianych i fragment bursztynowego paciorka) oraz dosyć duża półziemianka, pełniąca być może funkcję magazynu (z której wydobyto 274 fragmenty naczyń glinianych, 1 żelazny nóż i fragment szklanego pierścionka).

Badania archeologiczne osady nie dostarczyły materiałów do podjęcia próby rekonstrukcji

poziomu kultury materialnej jej mieszkańców. Najliczniejszą grupę zabytków stanowiły fragmenty naczyń glinianych - z 486 sztuk nie udało się wykleić żadnego egzemplarza. Pod względem technologicznym tworzą one grupę naczyń całkowicie obtaczanych, dość jednolitą w zakresie formy, ornamentyki i wielkości - głównie o esowatym profilu (obecność naczyń z cylindryczną szyjką odnotowano tylko w 2 fragmentach).

Materiały przechowywane są w zbiorach Muzeum Archeologicznego w Gdańsku.

Badania zakończono.

Koziół, st. 10, gm. Kolno-Turośl, woj. łomżyńskie, AZP 31 – 74 - patrz: mezolit

Kraków-Kazimierz, st. 1, gm. Kraków-Śródmieście, woj. krakowskie, AZP 102-56/10 - patrz: okres nowożytny

Kraków -Kleparz, st. 1, gm. Kraków-Śródmieście, woj. krakowskie, AZP 102-56/40 - patrz: późne średniowiecze

Kraków -Kurdwanów, st.12, gm. Kraków-Podgórze, woj. krakowskie, AZP 104-56/9 - patrz: środkowa i późna epoka brązu

Kraków -Nowy Świat, st. 2, 4, 5, gm. Kraków-Śródmieście, AZP 102-56/54,56,57 - patrz: okres nowożytny

KRAKÓW-PIASEK, st. 1, gm. Kraków-Śródmieście, AZP 102-56/45

- osada kultury łużyckiej
- ślady osadnictwa kultury przeworskiej
- osada z wczesnego i późnego średniowiecza (XI-XV w.)
- przedmieście miasta nowożytnego

Ratownicze badania wykopaliskowe, przeprowadzone w listopadzie i grudniu, przez mgr. Emila Zaitza (Muzeum Archeologiczne w Krakowie). Finansowane przez Muzeum Archeologiczne w Krakowie.

Badaniami objęto wykopy budowlane na terenie dziedzina Zespołu Szkół Ekonomicznych przy ul. Kapucyńskiej 2. Obiekt ten jest zlokalizowany w południowej części dawnego przedmieścia Piasek (Garbary), na przedpolu fortyfikacji miejskich Krakowa. W trakcie prac zarejestrowano nadcalcową warstwę kulturową, która zawierała materiały zabytkowe z wczesnego i późnego średniowiecza oraz z czasów nowożytnych i stanowiła poziom użytkowy wykorzystywany na terenie przedmieścia do XVII lub XVIII w. Nakrywały ją nawarstwienia nowożytne o charakterze nasypowym, związane głównie z niwelacją tego terenu w XVIII i XIX wieku.

Z serią najmłodszych nawarstwień nowożytnych był związany potężny fundament kamienny (o grubości 150 cm) usytuowany na osi wschód-zachód i rozpoznany na długości około 16 m. Jest on reliktem bliżej nieokreślonej, zapewne barokowej budowli, którą zlokalizowano na przedpolu fortyfikacji miejskich Krakowa. W 2 połowie XIX wieku jej mury były prawdopodobnie wykorzystane przez ujeżdżalnię.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w Muzeum Archeologicznym w Krakowie.

Wyniki badań zostaną opublikowane w „Materiałach Archeologicznych”.

Badania będą kontynuowane.